

IRENA SŁAWIŃSKA

POSŁOWIE
DO DZIEJÓW STUDIÓW NEOFILOLOGICZNYCH

Niełatwo podsumować dzieje studiów neofilologicznych na Uczelni; powstałe w różnych latach ośrodki te różne przechodziły koleje — okresy zastoju, kryzysu i bujnego rozkwitu. Niełatwo nawet o diagnozę, określającą stopień i stan rozwoju oraz ogólny bilans. Czy mierzyć go ilością studentów-neofilologów, którzy pobierali tu naukę? Czy pracą naukową wykładowców? Ilością wydanych dyplomów? Liczbę studentów regulowały władze ministerialne; procent wydanych dyplomów pozostaje w relacji do tej liczby, ale zależy również i od wysiłku włożonego w wykształcenie studenta, i od wymagań oraz poczucia odpowiedzialności pedagogów. Wysoki odsiew studentów na tak trudnych studiach nie świadczy źle o Uczelni, która jednak dostarczyła społeczeństwu około 500 wykwalifikowanych neofilologów, dobrze znających język i kulturę obcą, zdolnych do przekazywania tej wiedzy następnym pokoleniom młodzieży szkolnej i uniwersyteckiej.

Niewątpliwym wkład KUL-u w przyszłość studiów neofilologicznych w Polsce stanowi również przygotowanie takiej ilości naukowców, że mogli oni uzupełnić lub stworzyć kadrę wykładowców w kilku uniwersytetach (Wrocław, Łódź, UMCS). Na KUL-u pozostał zespół reprezentujący wszystkie trzy neofilologie, najsilniejszy w zakresie romanistyki (jeden starszy wykładowca z zaawansowanym przewodem habilitacyjnym, dwóch doktorów, kilku magistrów-lektorów, przygotowujących doktoraty).

Zespół neofilologów skupia się przy Zakładzie Literatury Powszechnej, kierowanym przez prof. dr Irenę Sławińską. Odbywa on stałe zebrania naukowe, dyskutuje nad własnymi i obcymi pracami, rozwija się naukowo dalej. Kształci też w zakresie kultury francuskiej, włoskiej, angielskiej i amerykańskiej, niemieckiej i skandynawskiej zarówno studentów polonistyki (wykłady z literatury powszechnej, przewidziane programem), jak i kolegów-asystentów innych specjalności (kursy języka i kultury obcej). Oddaje też liczne i stałe usługi Uczelni — wydawnictwom i poszczególnym pracownikom naukowym.

Praca naukowa zespołu bynajmniej nie ustaje: już po zamknięciu zapisów na studia neofilologiczne kilku pracowników osiągnęło wyższe stopnie naukowe (3 doktoraty, 1 habilitacja). Nazwiska członków tego zespołu powtarzają się w „Kwartalniku Neofilologicznym”, „Przeglądzie Humanistycznym”, jak również w pewnych pismach zagranicznych. Wspólnym wysiłkiem redaguje zespół zeszyty neofilologiczne „Roczników Humanistycznych”, ukazujące się zasadniczo co dwa lata; wypełniają je własne prace zespołu (w językach obcych lub polskim).

Pozostał też na Uczelni warsztat naukowy, starannie budowany na przestrzeni dwudziestolecia i teraz wciąż uzupełniany. Trzon tego warsztatu stanowi oczywiście biblioteka zakładowa, pozostająca pod wspólnym kierownictwem bibliotekarskim. Zasoby tej biblioteki wyrażają się liczbą 24 328 woluminów.

Obecność i żywotność ośrodka neofilologicznego na Uczelni podtrzymuje jej związki z kulturą światową i poszerza horyzonty: sprawia, że Universitas reprezentuje naprawdę ideę uniwersalizmu.